

[Ivar Nørgaard]

på, hvad resultatet af forhandlingerne bliver. Noget, som selvfølgelig muliggør, at man bedre kan hjælpe Østeuropa, er, hvis man simpelt hen får skabt flere værdier i EF på grund af større effektivitet og produktivitet, men der er også muligheder for, at man lukker af, at man blokerer, hvis man går ind i en meget hurtig beslutning om et fælles forsvar og en føderativ udvikling af selve EF, og hvis man hurtigt går over til én valuta.

Derfor vil jeg gerne bruge lidt tid på at sammenligne det, vi har nedfældet i vort fælles memorandum, som udenrigsministeren og hele regeringen og Socialdemokratiet står bag.

Nu nævnte udenrigsministeren, at det så ud til, at der kunne blive tale om, at man i store træk kommer til at følge »de tekster, der blev lagt frem forud for mødet den 28.-29. juni 1991 i Det Europæiske Råd i Luxembourg«. Det er altså formandskabets papirer, som vi efter nogen tid har fået oversat til dansk. Jeg vil gøre opmærksom på, at der er tre afgørende punkter, hvorved dette papir adskiller sig fra vort memorandum, og det er altså afgørende punkter.

I afsnittet om de fælles bestemmelser, artikel A og artikel B, står der i artikel A, sidste afsnit – og det er altså desværre ikke blevet ændret endnu, men det er noget af det, udenrigsministeren skal være med til at sørge for at det bliver –: »Denne traktat udgør en ny etape i den gradvise udvikling hen imod en union af føderal karakter.« Det skal vi altså have fjernet, og det håber jeg udenrigsministeren er enig med mig i.

Under artikel B står der en række ord, og så ender det med, at der skal oprettes en økonomisk og monetær union, som på lang sigt skal omfatte en fælles valuta. Der har man jo forhandlet sig frem til, at hvert land om nogle år skal tage stilling til, om man vil gå med til selv at gå ind i en fælles valuta, og derfor kan det ikke nytte noget, at vi ved en folkeafstemning i efteråret 1992 skal have en tekst, hvori der står, at vi forpligter os. Vi skal i 1996 tage stilling til, om vi vil det, der er forhandlet frem til, og det svarer ikke til det, der står i Luxembourg's tekst, så det må vi altså se at få ændret.

Så er der det allerværste: I samme artikel B står, at EF skal styrke sin identitet i international sammenhæng, bl.a. gennem en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – og så kommer

det – som på lang sigt skal omfatte en fælles forsvarspolitik. Hr. Gade spurgte, om det også var Socialdemokratiets formulering. Det er det bestemt ikke. Vores holdning er, som den er udtrykt i memorandummet, at vi afviser forsvarspolitisk samarbejde. Vi mener ikke, at det er en EF-sag, vi mener, at det foregår fortræffeligt i NATO.

At det kan komme til at blive anderledes, er vi også enige med udenrigsministeren i. Det kan meget vel være, når Sverige og Østrig bliver medlemmer af EF, og når de tre øst- og centraleuropæiske lande Tjekkioslovakiet, Ungarn og Polen også bliver det, at det så bliver en anden alliance, vi skal drøfte i Europa, noget, der mere drejer sig om CSCE-modellen. Men det bliver i hvert fald ikke noget, der drejer sig om Vestunionsmodellen, for det er koldkrigermodellen, som også vil optræde uden for vort eget område, som altså ikke kun er forsvar, medmindre man da siger, at det bedste forsvar er et angreb.

Derfor må vi lægge vægt på, at også den tekst bliver ændret, sådan at det bliver udsat til 1996 eller 1997, hvor vi skal tage stilling til, hvilken form for forsvarsalliance vi vil være med i – og så skal der altså stå »om vi vil«, der skal ikke stå »vi vil det præsent«. Der er nogle, der har trøstet sig med, at der i den engelske tekst står »eventually«, men det betyder jo altså ikke »eventuelt« – det vil vi gerne have det oversat til – det betyder desværre »på sigt«. Vi vil gerne have, at der i teksten på dansk står, at det eventuelt kommer til at omfatte et forsvarspolitisk samarbejde.

Dernæst er jeg enig med hr. Gade i, at det er for svagt, og vi vil gerne have nogle klare bestemmelser i Luxembourgteksten om miljø og om den sociale dimension. Det arbejder vi med at komme med konkrete forslag om, og vi håber, at vi sammen med regeringen kan få nogle formuleringer, som i højere grad imødekommer de ønsker, vi har fra dansk side.

Tidspunktet for denne debat kunne måske have været bedre valgt, for det kunne have været lettere at drøfte forsvarspolitik, når NATO-mødet var afholdt og vi ved noget om den fortolkning, som udenrigsministeren giver af amerikanernes holdning, når vi ved noget mere præcist, om den også er sådan, som udenrigsministeren syntes den var på Københavns-mødet. Der har jo været en hel del forlydender